

سخن سرد چو

بسم الله الرحمن الرحيم

قال رسول الله صلى الله عليه و آله و سلم :

« ستكون بعدى فتنة فإذا كان ذلك فالزموا على بن ابى طالب ، فإنه أول من يرانى و أول من يصفحنى يوم القيامة . هو الصديق الأكبر و هو فاروق هذه الأمة يفرق بين الحق و الباطل و هو يعسوب المؤمنين و المال يعسوب المنافقين.»^۱

« همانا پس از من فریب انگیزی‌ها خواهد بود . پس آن‌گاه که چنین شد، علی بن ابی طالب را همراه باشید. چرا که او نخستین کسی است که مرا می‌بیند و با من در قیامت مصافحه می‌کند. او بزرگترین راست رو و سترگ ترین تمایز دهنده این امت است که بین حق و باطل جدایی می‌افکند . او پیشوای مومنان است چنانکه مال دنیا پیشوای منافقان.»

اندیشه بهره‌مندی از حقایق و ادراک واقعیات، دغدغه همیشگی طول تاریخ تفکر بشر بوده و هست و در این روزگاران که آسمان دنیای ادراکات و اندیشه‌ها را مه سنگین تشکیک و شبهه پوشانده و خورشید گرما بخش ادراک حقیقت و نیل به واقعیت در پس ابرهای ضخیم نسبیت‌گرایی و معناگریزی و تجربه‌گرایی پنهان مانده ، اندیشه‌ای قویم و مستقیمی باید تا که گل برافشاند و طرحی نو دراندازد و نور و گرمای حقیقت‌یابی و نیل به واقع را در دل‌ها برافروزد، سقف فلک را بشکافد و روح دوباره‌ای به پیکره این جسم در حال انجماد برگرداند. کارستانی که فقط در عهده امامت و در عهد امام به قرائت عریق و عمیق شیعی متصور و ممکن می‌آید.

امروزه باید آموزه‌های بنیادین معرفت‌شناختی را از نو بر پایه‌های ارکان «علی مع الحق و الحق مع علی» بنا کرد و دغدغه‌های دیروز و فردای شناخت را در دو حوزه معرفت و وجود، بار دیگر معنا کرد .

به یقین آنان که شاهدان آفرینش‌اند ، معتبرترین‌ها در دانش و بینش‌اند و هر اندازه جدایی از آنان ؛ مساقق حیرانی و سرگردانی خواهد بود .

مقتضای پذیرش امامت و ادای میثاق طاعت امام جز این نیست که همواره و در هر قلمرو، این گزاره را راست و روا ببینیم که «والحق معکم و فیکم و منکم و إلیکم و أنتم أهله و معدنه»^۱ پس این واجب عقلی و این فرض عینی را در همه جا باید پاس داشت و در همه حوزه‌های ادراک و تصور و تصدیق و در هر دانش دقیق و عمیق و حتی در همین مقام فهم و ادراک و تبیین و تحلیل امامت‌پژوهی نیز آن را تسری داد.

این هشدار را در هیچ عرصه‌ای نباید کوچک شمرد که «من دان الله بغير سماع من عالم صادق أزمه الله التیبه إلى العناء و من ادعی سماعاً من غیر الباب الذی فتحه الله لخلقه فهو مشرک به و ذلک الباب هو الأمین المأمون علی سر الله المکنون»^۲ با مسألت از خداوند متعال و طلب توفیق در بهره‌مندی از انوار امامت در ادراک حقیقت و با مددجویی از امام عصر علیه السلام و دعا برای تعجیل فرجش ششمین دفتر امامت پژوهی را می‌گشاییم .

در بخش مقالات ، به موضوعات آفرینش نوری امیر المومنین علیه السلام و وظایف امت نسبت به امام و نیز بررسی نصب الهی امام پرداخته شده است. موضوعی که پرونده علمی این شماره به آن اختصاص یافته - و قطعاً مجال تبیین بیشتری می‌طلبد - پژوهشی در باب علم امام می‌باشد که به برخی از پژوهش‌های مستشرقین در این مسأله نیز اشاره شده است.

در بخش نقد اندیشه این شماره به شبهه‌ای درباره آیه ولایت پرداخته شده و با بیانی دقیق به آن پاسخ داده شده است. در نهایت، کتاب شریف «تقریب المعارف» در بخش کتاب شناخت معرفی شده است.

این شماره را به محضر مولایمان امام عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف تقدیم می‌کنیم؛ به امید قبول .

۱. من لا یحضره الفقیه ۶۱۲/۲

۲. غیبه نعمانی / ۱۳۵؛ وسایل الشیعه ۷۵/۲۷